Batuhan Ercan

ALTI

tilki Kitap

tilki
Kitap

Roman
Altı
Batuhan Ercan
ISBN 978-605-7946-04-1
1.Basım, İstanbul, Ocak 2019

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Şükran Onay, Zehra Kıratlı
Kapak Tasarımı: Fazlı Yılmaz
Dizgi: Büşra Dündar
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserlerin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir. Eserlerin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarlarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir. Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

ALTI

BATUHAN ERCAN

TEŞEKKÜR

ALTI'nın yayımlanma sürecinde bana elinden gelen her tür desteği sağlayan Tilki Kitap Yayınevine,

Askeri konularda bilgisinden ve tecrübesinden yararlandığım enişte m Mensur Burul ve her daim yanımda olduğunu hissettiğim halam Sibel Burul'a,

Hukuki konularda verdiği detaylı bilgilerle bana büyük katkı sağlayan aile dostum Ersen Gökçe Demiral'a,

Yaptığı samimi, dobra ve sanatsal eleştirilerle kurguya olumlu yönde etki ettiğine inandığım çocukluk arkadaşım Ferit Şaşkın'a,

Üniversitedeyken bir tava içinde iki göz yumurtaya birlikte ekmek bandığım, her daim desteğini ve dostluğunu arkamda hissettiğim yoldaşım Murat Çiçek'e,

ALTI'yı yazma kararı aldığımda yanımda olan ve hatta o kararı almama neden olan kişi, can dostum Burak Keser'e,

Amasız, fakatsız, koşulsuz bir sevgiyle doğduğum günden bugüne hep arkamda olan annem ve babam, Handan & Tarık Ercan'a,

Ve belki de ALTI'ya en büyük katkıyı yapan, hayattaki en yakın dostum ve en büyük destekçim olan canım kardeşim Aslıhan Ercan'a sonsuz teşekkürler.

"Adaletin tesisi mevzubahis değilse

özgürlük sadece güçlülerin hakkıdır..."

Batuhan Ercan

1. BÖLÜM

9 Mart 2015
Atina / Yunanistan, Saat 22.36

Atina sokakları her zamanki gibi yine hareketliydi. Bir tarafta sirtaki yapanların kırdığı tabaklardan gelen o umursamaz gürültü, bir tarafta sol ruhu her zaman içinde barındıran Yunan gençlerin köşe başında bağrış çığrış eğlenmeleri, artık Samuel'in alışık olduğu görüntülerdi. Yaklaşık iki saattir oturduğu, müthiş mutfağı ve özellikle ballı yoğurtlarıyla ünlü mekânın kapısında, ceketinin yakasını dikerek etrafı şöyle bir kolaçan etti.

Atina çok büyük bir şehir değildi. Evi iki cadde ötede olduğu için, içtiği üç kadeh uzo onu zorlamayacaktı. Çakırkeyifken araba kullanma fikri de Samuel'e pek makul gelmiyordu. Bu serin ve ferahlatıcı havada, eve yürümenin kendisine iyi geleceğini düşündü. Işıltılı ve neşeli kahkahaları mekânın içerisinde bırakarak evine doğru yöneldi.

Kırk dokuz yaşına gelmiş olmasına rağmen, Samuel evlenmeyi hiç düşünmemişti. Çocuğu yoktu. Aslında arada sırada hayal etmiyor değildi ama Langley ona bir türlü rahat vermemişti. Hayatının son yirmi beş senesinde gezmediği yer, görmediği hayat kalmamıştı. Çöl tozlarını yuttuğu Mısır'dan, medeniyetlerin, katliamlarla, savaşlarla dağıldığı Irak'a, toprağın içinden su yerine petrolün çıktığı Kuveyt'ten, yakın zamandır görev yaptığı Yunanistan'a…

İki sene önce aldığı telefon, onun artık daha eğlenceli ve huzurlu bir yerde çalışmasının faydalı olabileceğini söylemişti. Aslında kendisi de bunu istiyordu. Ortadoğu coğrafyası bir yaştan

sonra insanı gerçekten zorluyordu. İşte bu nedenle yıllardır beraber çalıştığı patronu Austin Cox, ona Atina'daki masayı önermişti. Samuel, bunun bir ödül mü yoksa tasfiye mi olduğu konusunda şüpheliydi ama açıkçası çok da üzerinde durmuyordu. Sonuçta yıllar boyu oradan oraya koşturmacayla geçen hayatında bir süre olsun nefes alabilecekti. Fakat işler Atina'da da istediği gibi gitmiyordu. Belki şartlar bir Irak'taki kadar berbat olmayabilirdi ama EYP (Yunan istihbaratı), Türkiye ve Doğu Akdeniz'in diğer bölgelerinden gelen göçmenler konusunda gerekli istihbaratı kolay kolay Samuel'le paylaşmıyordu. Her seferinde Yunanlıların bilgi karşılığı bir şey talep etmelerinden bıkmıştı. Lakin tüm bu istihbari olumsuzlukların ötesinde, yürürken onu asıl rahatsız eden şey EYP'in fırsatçılığı değildi, tavernadan çıktığından bu yana, yaklaşık yüz metredir takip ediliyordu…

İki senedir Atina'daydı ve ilk zamanlar Yunan istihbaratının takibi altında olduğunu biliyordu. Ancak son bir yıldır izleme söz konusu değildi. Samuel, tecrübeli ve soğukkanlı bir istihbaratçıydı. Ve şu anda da panik yapmaması gerektiğinin farkındaydı.

Sokağın köşesine geldiği anda sağa yönelmiş gibi yapıp sırtını duvara yasladı ve göz ucuyla caddenin gerisine doğru baktı. Omzunu trafik ışıklarının direğine yaslamış, bereli birinin doğrudan ona baktığını gördü.

Bir seksen boylarında, yeşil bir bere takmış bu genç yetişkinin, yakışıklı olduğu ve Atinalı olmadığı açıktı. Adamın esmerce bir teni, belirgin elmacık kemikleri ve keskin bir çene yapısı vardı. Tıraşlı gözükmesine rağmen sakal kökleri kendini belli ediyordu.

Genç adam, sanki Samuel'in kim olduğunu bilen biri gibi bakıyordu. Pantolonunun cebinden çıkardığı çakmakla, başını hafif yana kırarak sigarasını yaktı. Kuvvetli bir nefes çektikten sonra tekrar başını kaldırıp Samuel'le göz göze geldi.

Bir şeylerin ters gittiği hissi Samuel'in içini kaplamıştı. Yaklaşık beş saniye bu gizemli adamla duvar kenarında bakıştıktan sonra geri döndü.

Tam o anda karşısında kendisinden daha uzun biriyle yüz yüze geldi. Aralarında elli santimden az bir mesafe vardı.

Gece karanlığında, yavaş yavaş eğlencenin ve kahkahaların dinmeye hazırlandığı caddede, duyulmayacak kadar düşük bir

ses çıktı. O kadar ki sesi sadece kendisi ve karşısındaki uzun boylu, açık tenli ve yılan derisini anımsatan yeşillikteki gözlere sahip genç duyabildi. Galiba bir şeyler yırtılmıştı…

Midesi!

Başını indirip yavaşça karnına doğru bakan Samuel, kabzası işlemeli ahşaptan yapılmış, özel yapım bir hançerin midesine saplandığını gördü.

İlk anda bir şey hissetmedi.

Adam kabzayı aynı hışımla bir kez daha zorlayınca, korkunç bir acı ve hayret içerisinde yavaşça kafasını kaldırdı.

Katiliyle göz göze gelen Samuel'in dikkatini çeken şey genç adamın bakışlarıydı. Sanki göz bebeklerinde acımasızca yanan bir ateş vardı.

Yavaşça dizlerinin üstüne çöktü, sonra dayanamadı ve yan tarafa devrildi. Böyle bir ölümün muhtemel olduğunu biliyordu ama kimin elinden ve ne için olacağına dair hiçbir şey bilmiyordu. Görünen o ki hiçbir zaman da öğrenemeyecekti.

Gözleri, onu terk eden son nefesinin gidişini izler gibi açıktı…

2. BÖLÜM

10 Mart 2015
Sakız Adası Açıkları / Ege Denizi, Saat 01.13

Görevli olmayan mürettebatın, gemi kaptanı Deniz Yarbay Serdar Gürbüz'ün talimatıyla istirahat etmek üzere kamaralarına geçmelerinin üstünden dört saat geçmişti. TCG Büyükada'da toplam yüz üç mürettebattan sadece bir avuç görevli ayaktaydı.

Doksan dokuz metrelik hayalet korvet, kuzeye, Bozcaada açıklarına doğru saatte 8 knot hızla seyrediyordu. F-512, usulca Ege'nin karanlık sularını ayıra ayıra ilerlerken Yarbay, gemi komuta dairesinin camından kaygı dolu gözlerle, yıldızların sönmeye yüz tuttuğu gökyüzünü izliyordu. Aklında dört saat önce yaptığı telefon konuşması vardı.

''Bizim için yapacaksın Serdar!''

Serdar'ın kendisiyle ilgili bir kaygısı yoktu. Zaten son sekiz yılda başına gelmedik bela kalmamıştı. Davalar, suçlamalar, hapiste tutuklu geçirdiği iki yıl derken hayatının bir dönemi altüst olmuştu. Ömrünü, gençliğini, umutlarını vermişti "baba" dediği devlete…

Kime ve neye hizmet ettiği yıllar sonra ortaya çıkan bir savcının, kendisine yönelttiği suçlamaya hayret etmişti. ''Ne darbesi kardeşim! Ne örgütünden bahsediyorsun sen? Benim bağlı olduğum bir örgüt varsa, o da Türk Deniz Kuvvetleri'dir, Türkiye Cumhuriyeti'dir. Başka da örgüt falan tanımam!'' Fakat o ve onun gibi pek çok namuslu Türk subayına yönelik tasfiye hareketi çoktan başlamıştı.

Silivri'de geçirdiği iki yıl geldi aklına. Zor günlerdi ama en

zoru da "darbeci, vesayetçi" gibi yaftalamalarla haklarında yazılıp çizilenlerdi. ''Bu muydu karşılığı?'' demişti o günlerde kendi kendine.

Ailesi, yakınları sağ olsun hep ziyaretine geliyordu, desteklerini esirgemiyorlardı. Ama onu ziyarete gelenler arasında öyle biri vardı ki, işte onu unutamazdı. "Abim" diyordu ona. Hem rütbece üstüydü hem de abisi gibi hürmet ediyor, hayranlık duyuyordu. Hakkında sahte delil oluşturan polislerin, kurdukları kumpası bir bir itiraf etmeye başlamalarının bir hafta öncesinde "Abim" dediği Karga'nın, kendisini ziyaretinde söylediklerini hiç unutmuyordu.

''Merak etme Serdar, çıkacaksın diyorsam çıkacaksın oğlum!''

Öyle de olmuştu. 2009'un Haziran'ında, hakkındaki iddialar düşmüş ve görevine iade edilmişti. Ama nasıl ve ne şekilde olduğunu bilmiyordu. Öğrenmek de istememişti. Evet, Karga'yı çok severdi, hürmet ederdi ama bir yandan da ondan korkardı. Gerçi hala korkuyordu. Çünkü bir yanı her zaman karanlıktı. O buz mavisi gözlerinin içinde kim bilir kaç ceset dondurmuştu?

Onun üsteğmenliğini bilirdi, yirmi beş sene öncesini… Hayat dolu, dürüst, parlak bir subaydı. Ta ki o kötü haberi alana kadar…

Cenazeyi hatırladı Serdar. Milletvekilleri, generaller, üst düzey yetkililer, Ocak mensupları, ne kadar önemli adam varsa katılmıştı. Namazın akabinde ettiği yeminden sonra bir daha hiç o mutlu, merhametli asker olmayacaktı. Son yirmi beş yılda, karanlıkta kalan, faili meçhul birçok olaya adı karışmıştı. Karga'nın vatanına ve milletine hizmet ettiğinden hiçbir zaman şüphe etmemişti ama yöntemleri insanı korkutacak türdendi.

Bir an için Serdar'ın gözünde, sanık polislerin, kurdukları kumpasları mahkemede tek tek itiraf ederkenki yüz ifadeleri belirdi. Korkmuşlardı. Ama bu hapse girme korkusu değildi. Belki de hapishane onlar için olabilecek en güvenli yerdi. ''Kim bilir neler yaptı heriflere?'' diye düşünmüştü.

Serdar, zihninde bu karmaşık düşüncelerle boğuşurken, emir astsubayının verdiği sert ve tavizsiz topuk selamı odadaki sessizliği böldü. ''Komutanım, Atmaca kalkışa hazır. Emirlerinizi bekliyoruz!''

''Koordinatları ve tahliye yapılacak noktayı iyice bellediler değil mi? Dondurmayalım adamları denizde?''

''Gayet iyi anladılar Komutanım ama...'' Emir astsubayının ses tonundaki tereddüdü hisseden Yarbay, yüzünü denizin o parıltılı manzarasından, karşısında esas duruşta dikilen genç astsubaya çevirdi.

''Ama?''

''Komutanım… Pilotlar, koordinatlarda belirtilen bölgenin Yunan karasuları içinde kaldığını söylüyorlar. Tahliyenin bir sıkıntı doğurup doğurmayacağından endişeliler.''

''Ege'de sınır ihlalleri zaten her Allah'ın günü yaşanıyor. Yunanlılar her ihlalin peşinden gidecek değiller ya!'' diye düşündü Yarbay. Tecrübeleri de onu gösteriyordu.

Karşılıklı o kadar çok ihlal yaşamışlardı ki, birçoğu o hengâmede kaynayıp gidiyordu. Bir helikopterin beş, bilemedin on dakika Yunan karasuları üzerinde uçması pek bir risk teşkil etmezdi. Ayrıca karargâhtan hareketliliğin sorulması durumunda, Karga'nın adamları tarafından sahil güvenliğe, bir mülteci teknesinin battığına yönelik sahte ihbar da yapılmıştı. Sorarlarsa, ''İhbar doğru mu, değil mi diye gönderdim,'' diyecekti.

Kısacası her şey ayarlanmıştı…

Serdar bir sorun çıkmayacağını düşünüyordu. Çıksa da her türlü riski zaten göze almıştı. Karga'nın bir sözüne canını bile vermeye razıydı. Onun şu an razı olmadığı tek şey, bin bir zahmetle yetiştirilmiş iki vatan evladını, gecenin bir yarısı Ege'nin serin sularında kaderlerine terk etmekti. Böyle bir ihtimalin gerçekleşmesi bile Serdar için intihar sebebiydi. O yüzden bu iş, *''sorgusuz, sualsiz''* yapılacaktı.

Kaşlarını çatarak, karşısında şüphe içinde bekleyen astsubaya, ''Endişe etmek onların görevi değil. Derhal kalkışı gerçekleştirin!'' dedi.

Talimatın kesin olduğunu ve tartışmaya açık olmadığını anlayan astsubay, iki metre ötedeki elektronik sistemlerin başında oturan uzman çavuşa kafasıyla onaylar bir bakış attı.

Uzman, geminin kıç tarafında, motorları çalışır vaziyette bekleyen yedi tonluk S-70B SeaHawk'a, kamera ekranının yanındaki mikrofondan anons yaptı.

''Atmaca, kalkış onaylandı! Tekrar ediyorum, kalkış onaylandı! Platformdan ayrılabilirsiniz.''

Telsizden yapılan anonsu duyan Sikorsky cinsi helikopter, hareket halindeki geminin arka kısmındaki pistten, yavaş yavaş havalanmaya başladı.

Yarbay Serdar Gürbüz, doğuya doğru süzülen helikopterin karanlıkta kayboluşunu, F-512'nin komuta merkezinden seyrediyordu. Bakışları tedirgindi. Uzun bir gece olacaktı. *Umarım ne yaptığını biliyorsundur Karga, umarım…*

Işığını damla damla Ege'nin sakin sularına dağıtan dolunay, olan biten her şeyin şahidi gibi gökyüzünde parlıyordu.

3. BÖLÜM

10 Mart 2015
Steno Kafirea / Yunan Karasuları, Saat 01.32

On iki metre uzunluğundaki ahşap balıkçı teknesi, Agii açıklarından Ege Denizi'nin ortalarına doğru sessizce ilerliyordu. Dümenin başında olan Nico, gideceği noktayı çok iyi biliyordu bilmesine de bu adamlar kimdi, neyin nesiydi, işte onu bilmiyordu. Bir eliyle dümeni tutarken öbür eliyle de gür olan sakalını kaşıyarak, ''Ne işe bulaştık acaba?'' diye kara kara düşünüyordu.

2008'den beri Yunanistan ekonomik darboğazın içindeydi. Nico da bu buhrandan payını almış, ikinci teknesini krizde satmak durumunda kalmıştı. *Yeni çocuklar* iş başına geldiğinde bir şeyler değişir diye düşünmüştü ama onlarda durumu düzeltememişti. Hep derdi eşine, ''İş sadece turizme kaldıysa vay Helenlerin haline!''

Rafina Club'ın da geleni gideni azalmıştı. Deniz sporları çeşitlenmişti. Artık bu işleri büyük oteller kendileri yapıyordu. Ama zor zamanlar olmasına rağmen, yine de Nico'nun eline az buçuk bir şey geçiyordu.

Sezon açıldığında balıkçılık yapıyor, yaz ayları ve bazı özel dönemlerde de dalış için maceraperest gençleri dalış noktalarına taşıyordu. Hatta bazen gece dalışına çıkanlar da oluyordu.

Dalan kişilerden gece dalışının çok zevkli olduğunu duymuş, gündüz bulunamayacak birçok deniz canlısının, avlanmak için gece ortaya çıktığını, çok değişik türlerin Ege'de yaşadığını öğrenmişti.

Altmış beş yaşındaydı ve ömrünün elli yılı denizlerde geçmişti. Derinlerdeki o gizemli dünyayı merak eden çok sayıda insan olduğunu biliyordu. Profesyonel sporcular, hobi olarak yapan kalantor tipler, maceraperest üniversiteli gençler derken, teknesinde her tipte insanı taşımıştı. Fakat yaklaşık kırk dakika önce teknesine binen, şu anda da teknenin arka tarafında, kuru dalış kıyafetlerini giymekle meşgul olan iki adamın, denizin altındaki yaşamla hiç ilgilenmedikleri aşikârdı.

Rafina Club'ın ilerisindeki kayalıklı iskelede teknesini bağlarken gelmişlerdi. Sarışın olan neredeyse bir doksan boylarındaydı, esmer olan ise ondan az biraz kısa. İkisi de yirmi beş-otuz yaşlarındaydı. Tehditkâr bakan adamlardan esmer olanı mekanik bir İngilizceyle beş bin avro karşılığı Nico'dan onları istedikleri noktaya götürmesini istemişti.

Nico, onlara sözünü ettikleri noktanın, dalış yapılan bir nokta olmadığını, bunun tehlikeli olabileceğini söylemişti. Ticari yük gemileri, askeri gemiler gibi büyük tonajlı gemilerin seyir rotası üzerinde bulunan bir bölgeden bahsediyorlardı. Tehlikeli olmasına tehlikeli bir işti. Ama ülkesinin içinde bulunduğu ekonomik buhran da ortadaydı. Adamların gizemli olması Nico'yu hiç ilgilendirmezdi, güzel para teklif etmişlerdi. Teklifi kabul edip geç geleceğini haber etmek için karısını aramıştı.

Ağzına kadar dolu olan, içine portatif çadır vs. gibi kamp malzemeleri konabilen iki büyük sırt çantasını, geldikleri eski model siyah cipten indirip tekneye yükledikten sonra açılmışlardı. O dakikadan beridir de seyir halindelerdi.

Nico, ara sıra merak dolu gözlerle, teknenin açıkta kalan arka tarafına dönüp bu iri kıyım iki adamın neler yaptığına bakıyordu. Bir şeyler konuşuyorlardı. Ellerinde, Ege'ye odaklanmış ve bazı noktaları kırmızı daireler içine alınmış bir harita vardı. Plan yapar gibi karşılıklı oturmuş, işaret parmaklarıyla o noktalardan bazılarını gösterip istişare ediyorlardı.

Nico, konuştukları dilin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Nerede duysa bu dili tanırdı. Zira halası yıllar önce denizin öte tarafındaki Smirna'dan Atina'ya göçmüştü. 5-6 Eylül'de halası oralarda bir şeyler yaşamıştı da ayrıntısını bilmiyordu. O dönemlerde dört-beş yaşlarında bir çocuk olduğu için hayal meyal hatırlıyor-

du konuşmaları. Kadıncağız, kendini bildi bileli dert yanardı. Zor şeyler yaşamıştı. Yunancası, anca Atina'ya gelince düzelmişti ama yine de bir şeye kızdığında, eğer Yunanca karşılığını bulamamışsa, hemen diğer dile geçerdi.

Nico'nun kafasında halası ile ilgili anılar canlanırken, teknesinde kim olduklarını bilmediği iki adam da çantalarından malzemelerini çıkarmakla meşguldü. Adamlar neredeyse hazırlıklarını tamamlamışlardı.

On sekiz litrelik iki adet dalış tüpü, her birine ikişer tane olmak üzere toplamda dört adet kuvvetli fener, paletler, kola monte edilen su geçirmez GPS cihazları, yeni model su altı motorları derken tam takım ekipman hazırdı.

Nico, bu iki insan azmanı adama, dalış noktasına varmaya beş dakika kaldığını söyledi. Bir yandan da telaşlı gözlerle, denizde kendilerinden başka herhangi bir deniz aracı olup olmadığını kontrol ediyordu. Neyse ki bu gece Ege sakindi.

Dümenin yanındaki vites benzeri kolu indirdikten sonra teknenin çıkardığı o düşük seviyedeki motor cızırtısı durdu. Arka taraftan gelen sarışın, Nico'ya, neden durduklarını sordu.

Yunan kaptan, ''Eğer bundan sonra devam edersem Sahil Güvenlik'in dikkatini çekerim,'' dedi basit bir İngilizceyle. ''Bir mil sonra, sığ sulardan çıkmış oluyoruz. Bu riski alamam.''

İki genç adamın sinirli ve şaşkın bakışları arasında teknenin arka tarafına yürüdü. Köşede duran, A4 kâğıdından biraz daha hallice olan haritayı eline aldı.

''Şu anda bulunduğumuz yer burası. Sizin varmak istediğiniz nokta ise şurada, beş yüz metre kuzeyde. Eğer dalışı şu araçlarla gerçekleştirecekseniz...'' Eliyle arkalarında duran, Nico'nun ilk kez geçen sene su sporları fuarında gördüğü, motorlu su altı araçlarını gösterdi. ''…Ortalama dört beş dakika sonra o noktaya varırsınız.''

Adamlar, Nico'nun bu emrivakisine sinirlendiler ama esmer olanın sürekli saate bakışından, dakika hesabı yaptıkları ve aceleleri olduğu belliydi. Anlaşılan, ihtiyar kaptanla tartışacak vakitleri yoktu.

Esmer olan, diğerine bir şeyler söyleyip, teknenin kıç tarafına gitti.

Sarışın olansa, kahverengi tonlarında bir zarfı ihtiyarın eline tutuşturup İngilizce, ''Sen buradan dönüyorsun, biz başka tekneyle geliriz,'' dedi ve o da diğer arkadaşının yanına geçti.

Önce montlar, bereler gibi ıvır zıvırı, getirdikleri büyük çantaların içine koyup denize salladılar. Ardından üzerlerindeki ekipmanların son kontrollerini yapıp hafif bir hareketle kapkara suyun içine girdiler.

Kim oldukları bilinmeyen gizemli adamların, suya girmeleriyle gözden kaybolmaları bir oldu. Elinde para dolu zarfla, zifiri karanlık suya bakan Nico, kendi siluetini gördü.

Ege, bu gece bir şeyler gizliyor gibiydi.

4. BÖLÜM

10 Mart 2015
Yunan Karasuları Bitimi / Ege Denizi, Saat 01.57

Selim, zifiri karanlık suda, seascootera yatay pozisyonda iki koluyla tutunmuş, saatte beş kilometre hızla yol alıyordu. Omzundaki güçlü fenerler bile o karanlıkta ancak üç metre önde seyreden Tarık'a kadar ışık verebiliyordu. Deniz yüzeyinin yedi-sekiz metre altında, meslektaşıyla birlikte, belirledikleri noktaya doğru usulca ilerliyordu.

Aşağı baktığında gördüğü manzara, alışık olmayan ve hayatında hiç gece dalışı yapmamış biri için, en kallavi korku filmlerini bile yanında sitcom bırakacak cinstendi. Oksijen tüpüne bağlı regülatörden düzenli olarak nefes alması halinde gelen o fokurtu ve sanki bir yunusa tutunur gibi tutunduğu su altı motorunun çıkardığı o tiz gürültü dışında, ortamda neredeyse hiç ses yoktu.

Selim, bu anı ancak kendisi ve hemen önünde ilerleyen Tarık gibi, Foça'da su altı taarruz eğitimi almış birine anlatabilirdi. Zira herhangi bir sivil, böyle bir sahneyi en fazla Amerikan yapımı video oyunlarında görebilirdi.

Her on metrede bir, sağ kolundaki su geçirmez GPS cihazına bakıyordu. Cihazın solunda yer alan genişçe ekran, kendisinin ve buddysi Tarık'ın bulunduğu noktayı kırmızı, varmak istedikleri noktayı da yeşil işaretle gösteriyordu. Ekranın sağında ise değerler sıralıydı. Su yüzeyinden kaç metre aşağıda oldukları, derinliğe bağlı yedikleri basınç, gittikleri yön vesaire gibi değerler dijital rakamlarla ekranda yazıyordu.

Selim, özellikle derinliğin yazdığı kısma dikkat ediyordu.

Çünkü derinlik arttıkça, tükettikleri oksijen miktarı da aynı oranda artıyordu. Neyse ki Atina'da malzemeleri temin ederken Tarık'ı dinlemiş, 12'lik değil de 18'lik oksijen tüpü almışlardı. Yoksa işleri hakikaten zor olurdu. Zaten dalmaları gereken noktanın daha gerisinden dalmışlardı. İhtiyar Yunan'ın aksilik çıkaracağı tutmuştu. ''Yok efendim, sığ sulardan çıkamazmış, Sahil Güvenlik uyarırmış.''

Selim, adamın dert ettiği şeyi duyunca kızsa mı, gülse mi bilememişti. ''Ulan teknende, daha üç saat önce herifin birini mıhlamış iki suikastçıyı taşıyorsun, haberin yok!''

Selim bir yandan bunları düşünürken, bir yandan da Tarık'la arasındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Yaklaşık yirmi dakikadır zifiri karanlık suyun yedi metre altında ilerliyorlardı. Belirledikleri noktaya zamanında ve sorunsuz bir şekilde varmaları gerekiyordu. Aksi takdirde bütün o çaba uğraş boşa giderdi. Neredeyse bir aydır bu işle uğraşıyorlardı.

-Sahte pasaport ayarla, günü birlik araba ve motel kirala, adamı bir hafta değişe değişe takip et, kameraların kör noktalarını tespit et, en uygun anda suikastı yap, oradan hızla ve gizlice belirlediğin limana gel, ihtiyarı ikna et ama tüm bunları sorunsuz yaptıktan sonra kaçış noktasına vaktinde yetişeme… Bütün onca emek heba olsun. Açıkçası Tarık'ın da Selim'in de hiç böyle bir niyeti yoktu.

İki genç adam, birbirlerini sadece omuzlarında parlayan fenerlerden görebiliyordu. Yer yer mercanların yanlarından geçiyorlar, grup halinde gezen lüfer ve karagözleri görüyorlardı. Fenerlerin yaydığı sarı ışıkla, yosunların arasında beliren denizanaları adeta parlıyordu.

Tarık önden ilerlerken bir anda yavaşladı ve Selim onun yanına doğru yaklaştı. Tarık omzundaki fenerlerden bir tanesini söküp eline aldı. Aşağı doğru tuttu. Arkadaşının ne gösterdiğini anlamaya çalışan Selim, fenerin ışığını süzdüğü noktaya doğru baktı.

Aşağıda, yosunlara bulanmış bir gemi batığı vardı. Ama yosunların ve zamanla gelgitler ile deniz dibinde hareketlenen toprağın yüzeyini örtmesi sonucu geminin büyüklüğü belli olmuyordu.

Selim, kafasını kaldırıp tekrar Tarık'a baktı. Esmer meslektaşının karanlıkta bile o simsiyah, bilye gibi gözleri belli oluyordu.

Bıyık altından gördüğü manzaraya gülüyordu. Aslında Tarık'ın ona, '' Bir ara buraya dalmaya gelelim.'' gibilerinden bir şey demek istediğini anlamıştı. Arkadaşının içinde bulundukları şu ortamda bile neyle ilgilendiğine hayret eden Selim, kolundaki GPS'i gösterdi. Oyalanmaya vakit yoktu.

Tarık'ın, batığı göstermek için durdurduğu seascooterı tekrar çalıştırmasıyla ikili kaldığı yerden rotalarına devam etmeye başladı. Ortalama iki yüz metre daha ilerledikten sonra Tarık tekrar durdu. Arkasına dönüp sol eliyle, sağ kolundaki GPS'i işaret etmesiyle, Selim de aynı anda kendi kolundaki GPS'e baktı. Yeşil nokta yanıp sönüyordu. Tekrar Tarık'la bakıştıktan sonra, kafasıyla onayladı. Evet, gelmeleri gereken yer burasıydı. Bir iki metre daha yüzeye yanaştılar ve kendi etraflarında 360 derece döndüler. *Nerede bu Allah'ın cezası şey?*

Tarık, elinin işaret parmağını bir huninin dışa doğru yuvarlağını çizer gibi döndürdü. Selim onun ne demek istediğini anladı. Deniz yüzeyine göre yüz metrekarelik bir alanda daireler çizerek dolaşmaya başladılar.

Oksijen tüpünün ağız kısmındaki regülatörün çıkardığı homurtu, sanki ortamın gerginliğini anlatır gibiydi. İkili, zifiri karanlıkta en fazla iki metre önlerini görebiliyorken, daireler çizmeye çalışıyorlardı. Selim, ''Buralarda bir yerlerde olsa iyi olur!'' diye ümit ediyordu.

Tüplerdeki oksijen gittikçe azalıyordu. Zaman iyiden iyiye daralmıştı. Bir an önce aradıkları şeyi bulamazlarsa, onları feci bir son bekliyordu.

İki genç durmaksızın turlarken Selim'in gözüne bir şey takıldı. Tarık'a eliyle yukarıyı gösterdi. Deniz yüzeyindeki su, ortalama 10-15 metrekarelik bir alanda dışa doğru hareketlilik içindeydi. Spiral çize çize yayılmaya başlayan suların oluşturduğu dairenin altına doğru ilerlemeye başladılar. Yaklaştıkça, eğitimli kobra yılanlarının flüt eşliğinde oynaması gibi, suyun hareketiyle bir sağa bir sola esneyen iki halat gördüler. O yöne doğru ilerleyip, halatlara üç-dört metre kala, ellerindeki seascooterları bırakıp paletleriyle yüzmeye başladılar. İki su altı motoru denizin dibine doğru inmeye başlarken, Selim'le Tarık halatları kavrayıp uçlarındaki kilitleri, dalış takımının bel kısmındaki çelik yuvarlağa geçirdiler.

Sonra birbirlerine baktılar. Selim, ''Hazır,'' der gibi kafasını salladı. İkisinin de halatla temasının tamamlandığını gören Tarık, aşağı doğru tüm gücüyle asıldı. Bir-iki saniye sonra, denizin beş metre altından yukarı doğru ani bir hızla çıkmaya başladılar. Bu iki adamı, onları var gücüyle denizin içinden çekip çıkaran helikopterin muazzam gürültüsü karşıladı.

Tarık, kendilerinin durumu nasıl diye helikopterin yolcu kabininden aşağı bakan askere başparmağıyla *her şeyin yolunda olduğunu* ima eden işareti yaptı. Bunun üstüne helikopter yavaşça yükselerek, kendisine halatla bağlı iki adamla birlikte, on beş dakikalık mesafedeki Gümüşlük sahillerine doğru yola çıktı.

Selim, Tarık'la birlikte havada asılı vaziyette memlekete doğru seyahat ederken, geçirdiği son üç günü düşündü.

Zor olmuştu, ama olmuştu. Komutanın yüzünü kara çıkarmamışlardı. Aslında sağ salim dönmekle ilgili endişeleri yoktu. ''Gerekirse ölürüz. Dönmesek de olur. Yeter ki görevi tamamlayabilelim,'' demişlerdi komutana.

Onlarla aynı fikirde olmayan Karga, kızmıştı genç askerlere. ''Benim arkada adam bıraktığım nerede görülmüş? Bin bir emekle yetiştirdiğim iki vatan evladını denizin ortasında bırakacak değilim. Bir şekilde halledeceğim helikopter işini. Nazımızın geçtiği birkaç arkadaşı aramam yeterli olacaktır. Siz işin bu kısmını düşünmeyin. Operasyona odaklanın…''

Gerçekten de Komutan dediğini yapmıştı. Söylediği saatte, dakikada helikopter oradaydı ve onları almıştı. Fakat operasyon henüz bitmemişti.

Sikorsky, Tavşan Adası ve balık restorantlarıyla ünlü Gümüşlük Yalısı'nın üstünden geçiyordu. Emanetlerini tekrar suya bırakmak üzere, az daha ilerdeki Çukurbük Sahili'nin kıyısına vardı. Yukarıdaki askerin onayından sonra Tarık'la Selim, onları helikoptere bağlayan halatın kilidini açtıkları gibi denize düştüler.

Helikopter, balıkları tekrar suya bıraktıktan sonra ayrıldığı korvete geri dönmek üzere yol alırken, Tarık'la Selim de kendilerinden yaklaşık elli metre uzakta olan kıyıya doğru yüzmeye başladılar. Bir süre sonra ikili yavaşça sudan çıkıp, çakıl taşlarıyla örtülü olan sahile ayak bastı. İyice bir soluklandılar.

Tarık etrafı şöyle bir kesti ve ardından elini Selim'in omzuna koyarak tebessüm etti. ''Anasını bile sikeriz.''

İkili, deniz kenarında, üzerlerindeki dalış takımlarını çıkarmaya çalışırken, yirmi metre ötedeki ağaçların arasından, kontağı açılan Volkswagen Caravella'nın motor sesi geldi. Ardından siyah minibüsün farları bu iki adamın yüzüne parladı. Ani bir refleksle ellerini gözlerine siper eden Selim ve Tarık, VIP aracın içinden birinin indiğini gördüler. İlk başta inen kişiyi seçemediler, farlar gözlerini alıyordu. Adam yaklaşmaya başlayınca anladılar kim olduğunu. Önce birbirlerine baktılar, sonra adama döndüler ve gururla gülümsediler.

Görev tamamlanmıştı. Artık gitme vaktiydi.

5. BÖLÜM

12 Mart
2015 Princeton-New Jersey / ABD, Saat 08.45

Üst üste üç defa ertelenmiş çalar saat, bir türlü pes etmiyordu. Şifonyerin üstünde, uyandırmak için inat ediyormuşçasına titriyordu.

Kafası yastıkların arasına gömülmüş Brian, eliyle şifonyerin üstünde çılgınca çalan saati yokladı. Bir-iki deneme sonrası, tepesindeki tuşu buldu ve on beş dakikadır başının etini yiyen saati susturup, başını yavaşça yastıkların arasından kaldırdı.

İnce perdelerin örtmeye çalıştığı pencereden içeri giren gün ışığı gözünü alıyordu. Uzun saatler uyumuş olmasına rağmen, kendisini dinç hissetmiyordu. Yine de bir şekilde kalkıp onu bekleyen güne başlaması lazımdı. Yüz üstü yattığı yataktan kalktı. Oturur vaziyette, odanın içine yayılan gün ışığını izledi. Güneş sadece yüzünü değil, hemen yanı başında bulunan şifonyerin üstündeki, çenesi düşük saatin yanında duran, çerçeveli fotoğrafı da aydınlatıyordu.

Bugünlere ait olmayan olan o karede, çim yeşili gözleriyle her dakika, her saniye Brian'ın yanında olduğunu hissettiren karısı Natalie, henüz dört aylık kar beyazı Adam ve hayatın o karanlık yönünün daha yüzüne uğramadığı genç Brian vardı. Şimdi bu resimden geriye sadece Brian ve yalnızlığı kalmıştı.

Yavaşça yatağının dibindeki terliklerini giyip ayağa kalktı. Odanın penceresini açmasıyla, mart ayının o hafif serin ve dinginlik veren esintisi odaya doluştu. Bir anlık bile olsa, yüzüne vuran temiz hava, Brian'a huzur verdi.

Üstüne bir sweatshirt giydikten sonra yatak odasından banyoya yöneldi. Lavaboya eğilip avucuna aldığı suyu yüzüne çarptı. Tekrar kafasını kaldırdı ve aynaya baktı. Kendisini izledi.

Elli üç yaşında olmasına rağmen hala çok yakışıklı bir adamdı. Kenarları kırışmaya başlayan mavi gözleri, üçgenimsi duran keskin çene yapısı, arasına beyazların da karışmaya başladığı iki haftalık sakalı ve boynuna kadar uzanan sarı saçlarıyla, kadınların ilgisini kolayca çekebilen bir adamdı. Yaşına göre fiziği ise sıkı ve adaleliydi.

Bir erkek adına bu özellikler nimet sayılabilecekken, Brian için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yüreğinin kapılarını aşk için kapayalı yıllar olmuştu. O acılı, hüzünlü bir adamdı. Yeni biriyle birlikte olursa sanki Natalie'ye ve hatırasına ihanet edecekmiş gibi hissediyordu. Belki de kendisine şefkat ve ilgi gösteren Stacey'e de bu nedenle umut vermemeye çalışmıştı.

Stacey'le bir sene önce geçirdiği ufak bir trafik kazası sonucu Hospital Princeton'ın acil servisinde tanışmıştı. Ela gözleri, kumral saçlarıyla, otuz yedisinde de hala çok güzel ve genç görünen doktor, özenle sarmıştı Brian'ın kolundaki cam yarığını. O günden sonra Stacey'nin daveti üstüne buluşmaya başlamışlardı.

Brian, her ne kadar güzel doktorla görüşmekten hoşlansa da bir adım öteye geçmeye de korkuyordu. Hep bir perdesi vardı ona karşı. Yaşadığı onca şey, savaşlar, ölümler, katliamlar ve kaybettiği ailesi… Kısacası Brian'ın yükü ağırdı. Başka birini sevecek gücü kendinde bulamıyordu.

Dişlerini fırçaladıktan sonra bir şeyler atıştırmak için alt kata indi. Amerikan stilinde yapılmış, dikdörtgen şeklinde uzunca bir tezgâhın olduğu mutfağa yöneldi. Birçok Amerikalı gibi onun da şatafatlı kahvaltı yapma geleneği yoktu. Genelde süt ve mısır gevreğini karıştırır ya da bir kupa dolusu kahveyle güne başlardı. Bugün de farklısını yapmadı.

Brian kahvesini yudumlarken, salonda vitrinin üstünde bir şeyin titrediği duydu. Telefonu olduğunu anlayıp, vitrine doğru yöneldi. Prize bağlı şarj aletinden çıkardıktan sonra telefonu eline aldığında, okuldan gelen mesajı gördü. Dersinin öğleden sonra saat ikide olduğu yazıyordu.

Haftanın iki günü, Princeton Army ROTC'da (Yedek Subay Eğitimi); New Jersey, Rider ve Rowan Üniversitelerinden gelen

yedek subay adaylarına, gayri nizami harp eğitimleri veriyordu.

Servisten ayrıldıktan sonra bir süre ne yapacağı konusunda boşluğa düşmüştü. O dönem, hem yıllarca beraber çalıştığı ortağı hem de yakın arkadaşı olan Dylon'ın tavsiyesini dinlemiş, askeri okulda ders vermeye başlamıştı. Yıllarca bin bir zorlukla, mücadeleyle edindiği deneyimi genç subay adaylarına aktarıyordu. Bir yandan ülkesine bir şekilde de olsa hizmet ettiği için mutlu oluyor ama öte yandan da o gençler hakkında endişeleniyordu. Özellikle Ortadoğu'ya yolu düşecek olanlar için. Nasıl bir girdabın onları beklediğini çok iyi biliyordu. Çünkü kendisi de o girdapta çok şey kaybetmişti.

Brian, dersin öğleden sonra ikide olmasını fırsat bilip, evinin karşısındaki beyzbol sahasının çevresinde bulunan koşu yolunda ter atmanın iyi olacağını düşündü. Eşofmanlarını giymek için üst kata çıkmak üzereyken, resimlerin sıra sıra asılı olduğu duvarın önünde durdu.

Natalie ile Yale'den mezun oldukları gün çekilmiş fotoğrafı gördü. Yale Üniversitesi'nde öğrenciyken tanışmışlardı.

Onun yanında minik Adam'ın neşeyle gülerkenki hali vardı. Annesine ne kadar da benziyordu. Gözleri tıpkı Natalie'nin gözleri gibi esrarlı yeşildi. Minik ağzı, boğum boğum parmakları, top top ayakları… Sağ kolundaki o irice doğum lekesini bile annesinden almıştı. Üç santim çapındaki kocaman siyah lekenin aynısı, Natalie'nin de kolunda vardı. Brian, karısına, bunun bir lütuf olduğunu söylemişti. Gülüşmelerini hatırladı. O an acı bir tebessüm kapladı yüzünü, o günleri özlüyordu.

Gözleri, Adam'ın resminin hemen üstünde asılı olan diğer iki fotoğrafa kaydı. Dylon'la beraber omuz omuza Ürdün'deki radar üssünde ve yanında yine Dylon'la birlikte Irak-Duhok'ta, Körfez Savaşı başlamadan birkaç ay önce çekilmiş iki fotoğrafı gördü. Tekrar o yıllar geldi gözünün önüne. Tarihin hızlandığı zamanlardı. Şimdi o günlerden geriye yeri doldurulamayacak bir hüzün kalmıştı.

Brian, biraz daha fotoğraflara göz gezdirdikten sonra hazırlanmak için üst kata çıktı. Hızlıca eşofmanlarını giyinip tekrar aşağı indi. Kapının önündeki portmantonun çengeline asılı olan anahtarı kaptığı gibi evden çıktı.

Dışarıda, güneşli ve temiz bir hava vardı.

6. BÖLÜM

12 Mart 2015
CIA Genel Merkezi-Langley / ABD, Saat 12.34

Koridorda bir tek ikisinin ayak sesleri yankılanıyordu. Hızlı adımlarla ofise doğru ilerleyen Austin'in gerginliği yüzünden okunuyordu. Ayakları, onu makamına taşırken yere odaklanmış bakışlarıysa düşünceliydi. Sabah Direktöre olan bitenle ilgili cevap verememişti. Zaten uzun zamandır üstünde olan şüpheler yetmiyormuş gibi, bir de bu olay olmuştu. Hiç iyi bir zaman değildi.

Koridorun köşesinden dönerken, kısık ama otoriter bir tonla, yanında ona koşar adım ayak uydurmaya çalışan sempatik yüzlü ve hafif balık etli genç sekreteri Mary'e sordu.

"Nasıl olmuş?"

Genç sekreter, Yunan polisinden aldığı bilgileri aynı ciddiyetle aktarmaya başladı.

''İki gün önce gece yarısı olmuş. İki kişi olduğundan şüpheleniyorlar. Kamera kayıtlarında bir kişinin takip ettiği kesin. Bir seksen boylarında yetişkin bir erkek, yeşil bir bere takıyor, ancak kameralar sadece arkadan görmüş. Yüzü belli değil. Yunanlılar, zanlıların profesyonel olduklarına inanıyor. Katiller kör noktaları biliyormuş.''

Bunları duyunca Austin'in canı iyice sıkıldı. Olan bitene anlam veremedi. ''Samuel usta istihbaratçıdır, tehlikeli bir işe girmiş olsa bu kadar gafil avlanmazdı. Demek ki potansiyel bir düşman beklemiyordu,'' diye düşündü.

Kendi departmanlarına açılan otomatik kapının önüne geldiklerinde, Austin boynunda asılı olan kartı, kimlik okuyucu ciha-

za okuttu. Kırmızı olan nokta yeşile döndü ve cam kapı iki tarafa açıldı.

Direktör Yardımcısı Austin Cox ve sekreteri Mary Allen, makam odasına doğru ilerlediler. Genç sekretere, ''Sabah senden istediğim araştırmayı yaptın mı?'' diye sorduğunda makam odasının kapısına gelmişlerdi.

Kapıyı açtıktan sonra odaya dalan Austin, sağ taraftaki büyükçe bir çalışma masasının arkasındaki makam koltuğuna oturdu. Hemen ardından odaya giren Mary, önce kapıyı kapattı. Ardından maun masanın karşısında çapraz şekilde konumlanmış koltuklardan, masaya en yakın olanına oturdu. Elindeki dosyaları karıştırmaya başladı ve onca evraktan birini çekip Austin'in önüne uzattı. Bir personel bilgi formu olan kâğıdı eline alan Austin incelemeye koyulurken, Mary de bilgi vermeye başladı.

''İstediğiniz gibi araştırdım efendim… Eric Diaz… İnterpol'de yedi yıldır çalışıyor. Otuz üç yaşında, bekâr, İspanyolca biliyor. İkisi cinayet davası olmak üzere dört uluslararası soruşturmayı yürütmüş. Üçünde davayı neticelendirmiş. Bir tanesinde, Bolivya davasında, Bolivya hükümeti soruşturma yürütmesine engel olmuş. Şüpheliler arasına bir vali de girince, konu siyasi kapsama alınmış, sonuç alınamadan dosya kapatılmış.''

Austin, Mary'nin son söylediğini duyunca, Bolivya'nın yaptığı kurnazlığı hemen fark etti. İnterpol'ün ana tüzüğünde yer alan üçüncü madde gayet açıktı.

''Teşkilatın politik, askeri, dini ve ırki karakterli faaliyetlerde bulunması ve bunlara müdahale etmesi tamamıyla yasaklanmıştır."

Aslında Austin de İnterpol'ü bu nedenle istemişti. Şu sıralar CIA'de ortalık fena halde karışıktı. Ulusal seçimlere bir yıl kalmıştı. Başkan gidiciydi ve yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan adaylara göre, teşkilatta saflaşmalar başlamıştı. Böyle bir soruşturmayı, teşkilatın kendi içinden yürütmek büyük risk olurdu. Eğer kendi ekibinden biri öldürülmüş ve öldürülme sebebini bulamamışsa, bu onun için hiç iyi olmazdı. Daha kötüsü, cinayetin altından geçmişte yaptığı onca katakulliden herhangi biri çıkabilirdi.

Yıllar önce, genç bir istihbaratçıyken, teşkilatın büyüklerinden biri ona unutamayacağı bir söz söylemişti. 1979'da Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın Camp David'i imzalamasıyla ilk kez bir

Arap devleti, İsrail'i resmi olarak tanımıştı. Haliyle Mısır, diğer Arap devletleri tarafından dışlanmış, yalnız kalmıştı.

Tel Aviv'de bu konunun değerlendirmesi yapılırken, duayen istihbaratçı, Enver Sedat'ı kastederek, Austin'e, ''Eğer kutunun içinde ne olduğunu bilmiyorsan, herkesin içinde açmayacaksın!'' demişti. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen Austin bu sözü hiç unutmamıştı.

Altmış üç yaşında eski kurt bir istihbaratçı olarak, böyle bir olayı tabii ki de CIA içinde çözmeyecekti. Böyle bir olayın teşkilat içinde soruşturulması, onu, rakipleri tarafından suistimale açık bir noktaya taşıyabilirdi. O yüzden teşkilat dışından, genç ve söz dinleyebilecek birine ihtiyaç vardı. Meselenin iç yüzünü, arkasında kimler olduğunu öğrenmek için davaya önce, kriminal bir olay olarak yaklaşacaktı. Bu yüzden sekreteri Mary'den, İnterpol'den bir soruşturmacı bulmasını istemişti. Fazla gürültü çıkarmadan bu işi çözmek istiyordu.

Austin kafasında bu hesapları yaparken, bir yandan da elindeki formu inceliyordu. Meksika asıllı genç polisin vesikalık fotoğrafına bakıyordu. Adamın esmer bir yüzü, genişçe bir çenesi vardı. Pek de yakışıklı sayılmazdı Eric Diaz. Ama siması enteresan şekilde güven vericiydi.

Cox'un polisle ilgili fikrini merak eden Mary, "Efendim, ne yapalım, çağıralım mı?" diye sordu.

Austin, tek eliyle tuttuğu forma biraz daha baktıktan sonra sade bir manevrayla masaya bıraktı. Kendinden emin bir tonla, ''Çağırın, gelsin bir görüşelim,'' dedi.

Genç sekreterin aldığı talimatla, kalkıp kapıya yöneldiği esnada Austin uyarma ihtiyacı hissetti. ''Dediğim gibi ne bizdekilere ne de Fransa'dakilere (İnterpol Genel Sekreterliğini kastederek) herhangi bir şeyden bahsetmesin. Aksi takdirde başının ağrıyacağını uygun bir dille anlatın! ''

Direktör Yardımcısının talimatını gayet iyi anlayan genç sekreter, ''Merak etmeyin efendim. İnterpol müdürüne gerekli uyarılar yapılacak,'' deyip hızlı adımlarla odadan çıktı.

Austin, deri koltukta arkasına yaslanarak Samuel Russell'ı düşünmeye başladı. Haberi aldığında çok üzülmüştü.

Yıllardır tanıdığı ve en iyi adamlarından biri olan Samuel'in öldürülmesinden bir şekilde suçluluk duyuyordu.

''Kim bilir işlediğim hangi günahın bedelini ödedin?''

7. BÖLÜM

12 Mart 2015
CIA Merkezi-Langley, Virginia / ABD, Saat 17.20

Otomatik bariyerlerin kapattığı girişin önüne gelince, arabayı yavaşlattı ve tam bariyerlerin önünde durdu. Köşedeki tam güvenlikli kulübenin kapısı açıldı ve içerden iri yarı bir koruma çıktı. Arabaya doğru yanaşıp ondan camı indirmesini istedi. Camı yavaşça indirip iyi eğitimli olduğu her halinden belli olan korumaya baktı. Ne istediğini tahmin edebiliyordu.

Koruma hafifçe başını öne doğru eğerek, "Kimliğinize bakabilir miyim?" diye sordu.

Cebinden cüzdanını çıkardı ve kimliğini korumaya gösterdi.

Kimliği iyice inceleyen koruma, ondan biraz beklemesini isteyip tekrar güvenlik kulübesine geri döndü. Yaklaşık bir iki dakika geçtikten sonra içerden, o korumayla beraber, aynı cüssede iki koruma ve bir de K9 cinsi köpek çıktı.

Korumalardan, elinde metal detektör olan, aracın altını kontrol ederek arabanın çevresini dolaştı. Diğer ikisine dönüp, ''Temiz,'' dedi ve kulübeye yöneldi.

Köpekli olan koruma ise, ondan bagajı açmasını istedi.

Aracın bagajı içerden açıldığı için, arabadan inmeye ihtiyaç duymadı. Köpekli koruma arka tarafa geçip bagajı iyice kontrol etti, köpeğe koklattı ve o da dönüp arkadaşına, ''Temiz,'' dedikten sonra köpekle birlikte içeri yöneldi. Bu sefer ilk karşılaştığı koruma kendisine dönüp, "Buyurun Bay Diaz. Geçebilirsiniz,'' dedi.

Korumaya, ''Gelen herkes böyle aranıyor mu?'' diye sorunca Eric, çam yarması herif gülümsedi, ''Daha aranmadınız Bay Diaz,

içeri girdikten sonra iki aramadan daha geçeceksiniz,'' deyip omzundaki telsizden, otomatik bariyerin kaldırılmasını istedi.

Bariyer yavaşça kalktı ve Eric korumaya yapay bir gülümseme atıp Merkezin içerisine doğru ilerledi.

Arabayı, Merkez dışından gelenler için ayrılmış olan otoparka park ettikten sonra binaya giriş yaptı. Onu, daha önce hiç görmediği türden bir X-Ray cihazı ve kapıdakilerle benzer cüsselerde olan korumalar karşıladı.

Eric, cihazdan geçmeden önce saatini, kemerini, cüzdanını, telefonunu ve belindeki silahı çıkarıp yandaki kutuya bıraktı. Cihazdan geçtikten sonra korumalar, Eric'i önce elleriyle, ardından, dinleme cihazı veya ona benzer herhangi bir elektronik cihazın olup olmadığını algılayan ince bir dedektörle kontrol ettiler. Aramayı bitirdikten sonra Eric'e, sadece cüzdanını alabileceğini ve biraz ileride bulunan danışma kısmına giriş yapması gerektiğini söylediler.

Danışmada oturan görevli genç kadına doğru ilerledi ve kimliğini gösterdi. ''Eric Diaz, İnterpol,'' dedi gülümseyerek. ''Bugün bir görüşmem vardı ama kimle olduğunu bilmiyorum.''

Genç kadın, önündeki bilgisayardan kontrol etti, randevu bilgilerini taradı.

''Evet Bay Diaz, randevunuz saat 17.50 olarak belirtilmiş. Ben geldiğinizi haber vereyim. Bu esnada (yan taraftaki salonu işaret etti) siz de şu kısımda biraz dinlenebilirsiniz. Yetkili kişi gelip sizi alacaktır. ''

Eric, kadının kendisini yönlendirdiği salona doğru ilerledikten sonra köşede bulunan koltuklardan birine oturdu. Ceketini çıkarıp koltuğun yanına koydu. Yorulmuştu, Washington DC'den buraya yolculuk üç saatten fazla sürmüştü.

Bir yandan etrafı incelerken, bir yandan da dört saat önce amiriyle yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

''Ne olduğunu sorma Diaz, ben de bilmiyorum. Tek bildiğim Yunanistan'da özel bir şirkette çalışan bir Amerikalı öldürülmüş. Onu araştırmanı istiyorlar. Özellikle seni istediler.''

Eric, yedi yıldır İnterpol'de çalışıyordu ve ilk defa uluslararası nitelikte bir dava almıyordu. Dolayısıyla patronunun gerginliğine anlam verememişti. Adam resmen korka korka Eric'le ko-

nuşmuştu.

''Soruşturma açılmasını Adalet Bakanlığı talep etmiş, bizzat gidip incelemeni istiyorlar. Hazırlıklarını tamamla, birazdan Virginia'ya gidiyorsun. Adres sana verdiğim dosyada belirtilmiş.''

Genç polis, neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da geldiği ve şu anda bulunduğu yerin kesinlikle Adalet Bakanlığı olmadığıydı. Evraktaki adresi görünce şaşırmıştı. *İyi de Adalet Bakanlığı Virginia'da değil ki, Washington'da!*

Amirinin o ürkek halini, adresin farklılığını, dosyadaki belirsizlikleri vs. göz önüne aldığında, davanın her yerinden gariplik akıyordu. Ancak bu gariplik onu korkutmadığı gibi meraklandırmıştı. Dosyayı kaptığı gibi buranın yani CIA Genel Merkezinin yolunu tutmuştu. Yorgun olmasına yorgundu ama merakı ağır basıyordu. Ve galiba birazdan tüm merakı sona erecekti.

Topuklu ayakkabıların çıkardığı sesle, Eric'in, kendisine doğru yaklaşan genç kadını fark etmesi zor olmadı.

Gayet resmi giyimli kadın, gülümseyerek Eric'e kendini tanıttı. ''Hoş geldiniz Bay Diaz… Ben Mary Allen, Bay Cox'un özel sekreteri. Sayın Direktör Yardımcısı sizi bekliyor. Buyurun, bu taraftan…''

Görüşeceği kişinin, CIA'deki hiyerarşik durumunu sekreterden o anda öğrenmesi, Eric'te tam bir şok etkisi yarattı. Saatlerdir meraktan çatlaması yetmezmiş gibi üstüne bir de heyecan basmıştı. *Direktör Yardımcısı mı dedi o?*

Eric ve genç sekreter, hızlı adımlarla koridorları bir bir geçtiler. Her köşe başında kimlik isteyen kapılar, yüz tarama sistemleri, kameralar vs. derken, Eric işin ciddiyetini iliklerine kadar hissetti. Binada çok ciddi bir güvenlik sistemi olduğu belliydi. Herkes ancak yetkisi olduğu yerlere girip çıkabiliyordu. ''Herhalde Amerikan Başkanı bile böyle korunmuyordur!'' diye düşündü.

Sekreterin eşliğinde bir aramadan daha geçtikten sonra, Direktör Yardımcısının bulunduğu koridora geldiler. Odaya yaklaştıkça Mary, Eric'e belirli kuralları anlatmaya başladı.

''Bay Diaz, Bay Cox'la görüşmeniz öncesinde izninizle uymanız gereken bazı prosedürlerden bahsedeyim: Odaya girdiğiniz anda, Bay Cox'un karşısına oturmadan önce, odanın solunda bulunan, küçük masada bir evrak ve kalem göreceksiniz. O evrakı

imzalamadan Bay Cox size tek kelime etmeyecektir. Evrak kısaca: Burada gördüğünüz, duyduğunuz ve tanık olduğunuz şeyleri, yani CIA ile ilgili herhangi bir bilgiyi, kimseyle paylaşmayacağınıza dair verdiğiniz taahhüdü, paylaşmanız durumunda üstleneceğiniz hukuki sorumluluğu -ömür boyu ağırlaştırılmış hapis cezasıiçerir. Evrakı imzaladıktan sonra, Bay Cox'un size gösterdiği yere oturacaksınız. Beyefendinin konuşmasını hiçbir suretle bölmemeniz gerekiyor. Sadece size bir şey sorulduğunda cevap verin.''

Odanın önüne geldiklerinde sekreter, Eric'e, ''Hazır mısın?'' dercesine baktı ve kapıyı tıkladıktan sonra içeri girdi. ''Efendim, müsaitseniz...''

Austin Cox'un başıyla onaylamasının ardından sekreter, Eric'i odaya aldı.

İçeri girdiğinde önce sağ tarafa baktı. Dirseğini masanın üzerine dayamış, altmışlı yaşlarda, iyi giyimli bir adamın onu süzdüğünü gördü. Adam, yaşına göre dinç görünüyordu. Hafif sivri bir burnu vardı. İtalyanlara benzeyen karanlık gözleri, olgunca bakıyordu.

Adamla birkaç saniye bakıştıktan sonra sol taraftaki küçük masanın üzerinde duran kâğıdı ve kalemi gördü. Yaklaşıp evrakı eline aldı, biraz inceledikten sonra imzalayıp Mary'e uzattı. Evrakı alan Mary, patronunun da onayıyla odadan çıktı.

Austin, karşısında duran genç polisi biraz süzdü. Ardından, ''Bay Diaz, buyurun, oturun,'' diyerek çaprazdaki koltuğu işaretti. ''Eric diye hitap edebilir miyim?''

''Tabii ki, buyurun sizi dinliyorum.''

''Pekâlâ Eric, seni özellikle ben istedim. Geçmişini, kariyerini okudum. Başarılı bir polis olduğun aşikâr. Müdürün tarafından sana bir görev verildi ve buraya gönderildin. O dosyada bir şeyler yazıyordu. Amerikalı bir iş adamının ölümüyle ilgili bir soruşturma yürütmen isteniyordu. Şimdi o dosyada ne yazıyorsa unutmanı istiyorum. Burada duyacakların, göreceklerin, tahminlerinin ötesinde olabilir. O yüzden kendi ilkelerini, prensiplerini bir kenara bırakman gerekecek. İnterpol soruşturması tamamen kâğıt üstünde kalacak. Bizim için ''gölge soruşturma'' yürüteceksin.''

Sözlerine, arkasına yaslanarak devam etti.

''Yunanistan'da ölen kişi, değerli bir çalışanımızdı. Henüz

saldırının arkasında kimler olduğunu bilmiyoruz. Hadise, sıcaklığını koruyor. Senden bu soruşturmayı yapmanı ve bana bir rapor sunmanı istiyorum. Lazım olan her tür imkân sağlanacak. Anlamadığın veya sormak istediğin bir şey var mı?''

Tedirgin olduğu her halinden belli olan Eric, kendisinden cevap bekleyen CIA patronuna ilk başta ne diyeceğini bilemedi. Meslek hayatında hiç böyle bir ana tanık olmamıştı. Kurallar, teamüller adeta yeniden yazılıyordu. CIA yetkilisinin ölümünü araştırmak da neydi? Kendisi sadece bir İnterpol soruşturmacısıydı. Böyle bir görev neden ona verilirdi ki? Açıkçası aklına takılan bu sorunun cevabını çok merak ediyordu.

''Bay Cox, merak ettiğim şey; o kadar ajanı, her sene bütçeden ayrılan milyarlarca doları, uyduları ve sayamayacağım birçok imkânı mevcutken böyle bir soruşturmayı neden CIA'in kendisi yapmıyor da İnterpol'den bir polisi görevlendiriyor?''

Austin, genç polise olgun bir tebessümle baktı.

''Cevap sorduğun soru da gizli aslında. Saydığın o kadar imkân bizi devasa bir gizli servis yapıyor Eric. Hem de tüm dünyanın bildiği ve birçoklarının da korktuğu bir gizli servis… Elinde CIA kimliğiyle bir ülkeye gidip: 'Ben sizin bütün suç dosyalarınızı incelemek istiyorum, uygun gördüğüm yerde ayan beyan araştırma yapmak, oradan oraya elimde CIA kimliğiyle uçmak, havalimanlarınızdan serbestçe geçmek istiyorum.' diyemezsin. Ha, bir ajanınızı İnterpol kimliğine angaje edip yapamaz mıydınız, diye sorarsan, işte işin o kısımları biraz karışık… Senden istediğimiz aslında yasa dışı bir iş değil, gerçek işin ne ise onu yapacaksın. Araştıracaksın. Tek fark, raporu bana yazacaksın o kadar.''

Eliyle, masanın kenarında bulunan bir dosyayı Eric'e uzattı.

''Samuel Russell. Kırk dokuz yaşında. 9 Mart akşamı görev yaptığı Yunanistan/ Atina'da öldürüldü. Kamera görüntüleri, olay yeri kanıtları vs. hepsi mevcut. İki kişi olduğundan şüpheleniyoruz ama elimizde bu suikastı gerçekleştirebilecek muhtemel bir şüpheli yok.''

Austin Cox, olayla ilgili bilgileri özet geçerken, Eric dosyayı inceliyordu. Maktulün farklı açılardan çekilmiş fotoğrafları, suç aletinin yakın görüntüsü, kameraya yakalanan ve sigara içtiği belli olan yeşil bereli şahıs…

Eric sırayla sayfaları geçiyordu. Fotoğraflardan bir tanesi, suç aleti olan hançerin yakın görüntüsü, Eric'in dikkatini çekti. ''Özel yapım bir hançere benziyor. Kabzasının altında enteresan bir simge var.''

Sayfayı çevirdiğinde, kamera kayıtlarındaki resimleri gördü. Şüphelinin ve maktulün olduğu pozisyonları inceledi. ''Kameraya takılan şahıs muhtemelen takipçiymiş, asıl cinayet köşe başında, duvar yanında işlenmiş. Kişi veya kişiler her kimse kameraların açılarını biliyor olmalılar. Tahminime göre adamınız, Samuel, öldürülmeden önce takip altındaymış. Her kim yaptıysa, profesyonel oldukları kesin.''

Genç polisin pratik zekâsı ve olaya olan ilgisi, Austin'in hoşuna gitti. Değerlendirmeleri ve tespitleri tatmin ediciydi. Gülümseyerek, güven veren bir tonla, ''Ne diyorsun Eric, bize yardım edecek misin?'' diye sordu.

Eric, usulca dosyayı kapatıp, uzanarak Austin'in masasına bıraktı. Onun cevabını bekleyen CIA Direktör Yardımcısı'nın gözlerine baktı. Soracağı sorunun yanıtını aslında Austin'in gözleri veriyordu, ama yine de şansını denedi. ''Başka bir seçeneğim var mı?''

Aldığı cevap hislerini doğrular nitelikteydi. ''Her zaman ikinci bir seçeneğin var Eric, sadece diğer seçenek pek hoşuna gitmeyebilir.''

Eric için cevap gayet açıktı. *Seçeneğim yok!* O vakit yetkilerini bilmesi gerekiyordu. ''Demek istediğinizi anladım Bay Cox. Sizinle çalışmak belli ki benim için de çok farklı bir deneyim olacak. Merak ettiğim şey, soruşturma boyunca sınırlarım nedir? Nerede durmam, nerede devam etmem gerekiyor?''

Geldiği nokta Austin'in içinde mühim bir noktaydı. Tereddütsüz yanıtladı.

''İşin öleni değil, öldüreni soruşturmak. Arkasında kimler var? Cinayeti nasıl işlemişler? Ne yapmak istiyorlar? Dikkatini çekerim, onlar! Biz değil. Samuel Russell'ın veya herhangi bir CIA mensubunun geçmişiyle ilgili, müsaadem olmadan erişim iznin yok. Bunun haricinde bir şey soruyorsan eğer, burası 'CIA' Eric, sınır yok!''

Eric, Cox'un yanından ayrıldıktan sonra bütün o güvenlik karmaşasını tekrar geçip arabasına geldi. Biraz önce içeride yaşadıklarını sindirmeye çalışıyordu. Önündeki günlerin nelere gebe olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

8.BÖLÜM

13 Mart 2015
Bari / İtalya, Saat 21.17

İnsanların akşam alışverişine devam etmelerine rağmen, alışveriş mağazalarıyla ünlü Via Sparano yine de sakindi.

Tüm gün boyunca Eski Bari'yi, o dar ve samimi sokakları gezdikten sonra, biraz da alışveriş yapma fikri, ilk başta Kedrick'e de cazip gelmişti.

Grupta Kedrick hariç, iki kadın ve bir erkek daha vardı. Erkek olanı, Ian, biraz çapkın ve eğlenceli biriydi. Roma'daki ofiste tıkılıp kalmayı sevmiyordu. ''Ne yani Kedrick paralı askeriz diye bizim eğlenme lüksümüz yok mu? O kadar para kazanıyoruz ve İtalya'dayız. Hadi ama,'' diye Kedrick'i her bulduğunda sıkıştırıyordu.

Özel güvenlik şirketinin Halkla İlişkiler ve Tanıtım Departmanından ayarladığı iki kızla, Güney İtalya'yı gezme fikri de ondan çıkmıştı. Açıkçası Kedrick, pek razı değildi bu gezi işine. Ama biraz olsun kafa dağıtmak, sıkıntılarını unutmak adına Ian'a ayak uydurmuş ve Bari'ye gelmişlerdi. Fakat grupta kadın olunca günün sonunda alışveriş kaçınılmaz olmuştu.

Kızlar, caddede elleriyle koymuş gibi Louis Vitton mağazasını bulmuş, beraberinde erkekleri de arkalarından mağazaya sürüklemişlerdi. Kadınların derdi çantalardı ve Ian'ın derdi de kadınlardı. Ama Kedrick'in derdi ne çantalar ne de kadınlardı...

Mağazada alışveriş sürerken Kedrick, Ian'a kolundaki saati göstererek, ''Ne zaman ayrılıyoruz?'' diye sordu.

Kedrick'in sıkıldığını anlayan Ian, birazdan çıkacaklarını,

ama isterse ilerideki parkın karşısına park ettikleri arabayı yakınlara çekip, onları alabileceğini söyledi. Bu fikir Kedrick'in hoşuna gitti. Kadınlardan müsaade isteyip, arabayı getireceğini söyleyerek kendini mağazanın dışına attı.

Caddeye, ince ince esen bir hava hâkimdi.

Sokağın bitimindeki Giardini Piazza di Umberto parkına doğru yöneldi. Bir yandan yürürken bir yandan da caddedeki insanları seyrediyordu. Köşedeki bankta babasının kucağına oturmuş, beş yaşlarındaki kızı gördü.

Dünya tatlısı kız, hayatının ilk aşkı olan babasının yanaklarını sevgiyle öpüyordu. Bu görüntüyü gören Kedrick, Los Angeles'ta annesiyle yaşayan ve şu anda on dokuz yaşında olan kızını düşündü. Kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. *Benim suçum, düzelemedim. Atlatamadım…*

Karısı, Afganistan'dan dönen Kedrick'le, evlendiği adamın aynı kişi olmadığını düşünmekte haklıydı. Kedrick, evlendiğinde Seal eğitimini tamamlamış, idealist bir askerdi. Amerikan halkını korumak adına her tür zorluğa göğüs gerecek bir kahraman gibi görüyordu kendini. Ama Afganistan, bunun öyle kolay olmayacağını, ona gayet iyi öğretmişti. Girdiği onca çatışma, muharebe derken, içinde bulunduğu Humvee'nin yakınına atılan bir roket, arabayla birlikte Kedrick'in de mutluluğunu havaya uçurmuştu. O saldırıdan, vücudunda ufak tefek sıyrıklarla kurtulurken, aynı durum ruh sağlığı için söylenemezdi.

Afganistan'dan, her şeye çabuk sinirlenen, geceleri bir anda panik içinde uyanan, ailesine yani karısına ve kızına bir türlü huzur vermeyen bir adam olarak dönmüştü. Karısı ondan boşanmakta haklıydı. Hem kızı hem de karısı için tehlike arz ediyordu. Bunu kendisi de bildiği için, boşanırken eşine hiç zorluk çıkarmamıştı.

Tüm bunları aklından geçirirken zamanın ne çabuk geçtiğini fark etti. Boşanmasının üstünden tam on yıl geçmiş, dokuz yaşındayken yanından ayrıldığı kızı, bugün on dokuz yaşına gelmişti. Arada telefonla ya da internet üstünden görüntülü olarak konuşsa da kaç yıldır kızıyla yüz yüze görüşememişti.

Ordudan ayrıldıktan sonra kendisine bir özel güvenlik şirketinden teklif gelmişti. Öyle bir şirket ki bugün personel sayısı, dünyadaki birçok ülkenin ordusundan fazla olan, neredeyse para-

lı ordu gibi görev yapan bir şirketti. Kedrick'i, Roma'daki bürolarının başına getirmişlerdi. Ian'la birlikte şirketin Roma temsilcileri olarak görev yapıyorlardı. "Paralı" bir işti. Gelir sıkıntısı yaşamıyordu. Ama yıllar önce tattığı o mutlu aile ortamının özlemi, şu an yaşadığı hayatın bütün artılarını adeta silip atıyordu.

Bankta, babasını aşkla öpen küçük kızı geride bıraktıktan sonra, caddenin sonuna geldi. Yaya geçidinden karşıya geçerken, sağ tarafta yükselen bina dikkatini çekti. *Universita Degli Studi di Bari Aldo Moro.* Tam çevirisini bilemedi ama bir üniversite olduğu belliydi. Yürüyerek, bu üniversitenin baktığı parkın içine doğru ilerlemeye başladı.

İnsan kalabalığı caddede kalmıştı. Park normalde geleni gideni çok olan bir parka benziyordu. Ama o anda bir tek Kedrick ve hemen arkasından gelen bir kadınla oğlu vardı. Çocuk on yaşlarındaydı.

Parkın içinden geçerlerken ağaçların yanında beliren kişi ilk başta Kedrick'in dikkatini çekmedi. Tam yanından geçiyordu ki adam kısık sesle bir şey söyledi. Ne duyduğunu anlayamayan Kedrick yavaşça durdu. Arkasını dönüp adama doğru yaklaştı ve İtalyanca, ''Mi scusi, Signore (Afedersiniz Bayım)?'' dedi.

Adam ağacın yanında, karanlıkta olduğu için yüzünü göremiyordu. Kibar adımlarla biraz daha yaklaşınca adam da ağaç arasından bir-iki adım ona doğru ilerledi. Şimdi yüzü belli oluyordu. Adamın kömür karası ve büyükçe gözleri, psikopatça bakıyordu. Yuvarlak bir siması ve özensizce bırakılmış, kabarık duran kirli sakalları vardı. Siyah bir ceket ve gömlek giymişti.

Kırk yaşlarındaki adam, tam ona doğru bir adım daha atmak üzereyken, Kedrick'in arkasından devam eden kadını ve çocuğu gördü. Durdu…

Kedrick de refleks olarak adamın baktığı yöne doğru baktı.

Biraz öncesinde bir- iki adım gerisinde onu takip eden kadın ve çocuk gayet doğal yürüyordu. Anne-oğul neredeyse parkın öbür çıkışına vardığında, Kedrick tekrar adama döndü.

Bu kez adam kadınla çocuğu bırakmış, doğrudan Kedrick'e bakıyordu. Sanki bir şey söylemek için onların gidişini beklemişti. Kollarını arkasında birleştirmiş vaziyette, yavaşça yaklaştı ve sordu.

''Kedrick Lewis?''

Bu pek de tekin gözükmeyen herife şüpheyle baktı Kedrick. Bu kez İngilizce, ''Sizi tanıyor muyum?'' demesiyle birlikte, bir anda kendisine doğrultulmuş susturuculu bir tabancayla karşılaştı.

Ne olduğunu bile anlamadan, tabancadan art arda fırlayan iki kovanın yere düşüşünü gördü!

Öylece kaldı…

Önce göğsünde yanma hissetti, sonra nefes almakta zorlandı. Ayakta durmak için direnmeye çalışsa da başaramadı ve sırt üstü yere düştü. Bir anda çevresi bulanıklaşmaya başladı.

Kapkara gökyüzüne bakan gözlerinin önünde bir gölge belirdi. Katilinin başucuna gelip ona baktığını anlayabiliyordu. Gördüğü son şey, yüzüne doğrultulmuş silah oldu.

Adamın tetiği üçüncü kez çekmesiyle, her şey bir anda kardı.

9. BÖLÜM

14 Mart2015
Washington DC / ABD, Saat 04.23

Durmaksızın ötüyordu. Bir kez daha… Ve bir kez daha…

Mavi ekran ısrarla yanıp sönmeye devam ederken, son anda yataktan doğrulup uykulu haliyle telefona uzandı. Israrla çalan telefonun ekranına baktı. Dört cevapsız aramanın üstüne beşincisi gerçekleşiyordu. Yanındaki saat gözüne çarptı, *04.23*! Önemli bir şey olduğu kesindi. Doğrulup, acelesi olduğu belli olan telefonu açtı.

''Bay Diaz, ben Mary, Mary Allen. Sizi bu saatte uyandırdığım için üzgünüm.''

Kadının sesi yorgun ama aynı zamanda da telaşlı geliyordu. Anlaşılan onun da uykusu, kendisininki gibi bölünmüştü.

''Buyrun, sizi dinliyorum,'' dedi Diaz. ''Mühim bir şey mi oldu?''

''Henüz mühim mi değil mi bilmiyoruz. Ama bir cinayet daha işlendi.''

Eric, sekreterin tam olarak neyden bahsettiğini ilk anda anlayamadı. Daha ''*Yunanistan*'' dosyasını alalı iki gün olmuştu. Dün de bütün gün Langley'de dosya üzerine çalışmıştı. Yunan polisi, delillerin ayrıntılarını anca göndermişti. Hatta incelemede önemli birkaç bulguya da rastlanmıştı. Fakat bulgular, ikinci bir cinayet olacağı izlenimi vermiyordu.

Erken davranmanın doğru olmadığına kanaat getirerek, genç sekreterden ilk bilgileri öğrenmek istedi. ''Bizimle, (Bir an kendisini de CIA çalışanı zannetti) yani sizinle bir bağlantısı var mı?''

''Aslına bakarsanız doğrudan yok. Bizim kurumumuzun asli bir personeli değil, ama beraber çalıştığımız insanlardan biriydi, yani öyleymiş.''

Görünüşe göre sekreter de henüz konuyla alakalı yeterli bilgiye sahip değildi. Eric, yine ayrıntıları Austin Cox'la konuşmak durumunda kalacaktı. En azından ilk detayları alabilmek adına, ''Peki ne iş yapıyormuş?'' diye sordu. "Bu arada cinayet nerde işlenmiş?''

''İtalya'da, Puglia bölgesine bağlı Bari'de işlenmiş. Eski bir Seal olduğunu biliyoruz. Ayrıntılar önümüzdeki saatlerde netleşecektir. Öyle zannediyorum ki, Bay Cox, bu iki cinayet arasında bir bağlantı olduğuna inanıyor. O yüzden sizi acilen buraya (Virginia'ya) çağırmamı istedi. Ben de şu anda yoldayım. Merkeze geçiyorum.''

Bu haber Eric'in canını iyice sıktı. Anlaşılan bu soruşturma tamamlanana kadar Virginia'da bir ev kiralaması gerekiyordu. Her gün üç saatten fazla gidiş, bir o kadar da geliş mümkün değildi. Gerçi İnterpol Büro'daki müdürü ona, ''Bu iş bitene kadar ofise uğramana gerek yok,'' demişti demesine de her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Eric'in bir ev ya da otel odası kiralamasına fırsat olmamıştı.

Tekrar saate baktı. *04.31…*

CIA Direktör Yardımcısı, ''Hemen gelsin,'' dediğine göre şimdi evden çıksa ancak saat sekiz gibi orada olurdu. Acele etmesi gerektiği kesindi. Telefondaki sekretere, ''Tamam Bayan Allen, ben de şimdi çıkıyorum,'' dedi. ''Yalnız biliyorsunuz, benim gelmem biraz zaman alacak.''

''Sorun değil Bay Diaz, zaten ön değerlendirme toplantısı saat 11'de yapılacak. Sanırım o saate yetişirsiniz.''

''Merak etmeyin, en geç saat 10'da orada olurum.''

Sekreterin telefonu kapatmasıyla, Eric yataktan kalktı ve salondaki çalışma masasının başına gitti. Masadaki lambayı yaktıktan sonra, akşamdan beri üzerinde çalıştığı, masaya gelişigüzel serpilmiş olan cinayet fotoğraflarını inceledi. Maktulün, Samuel Russell'ın karnına saplanmış ve öylece bırakılmış hançerin olduğu fotoğrafı eline aldı. Kafasına takılan bir soruya cevap bulmakta zorlanıyordu.

Cinayet aletini olay mahallinde bırakmak iki şeye delalet olabilir: Ya yapanlar acemiydi-ki kamera kayıtları aksini söylüyor- ya da katiller bir mesaj vermek istedi.

Giyinip hazırlandıktan sonra, resimleri tek tek içine istiflediği dosyayı da alarak evden ayrıldı.

Tıpkı işlenen cinayetler gibi, hava da henüz aydınlanmamıştı.

10. BÖLÜM

14 Mart 2015
Princeton-New Jersey / ABD, Saat 20.07

2010 model Volvo S60, Woodrow Wilson School of Public and International Affairs''ın Roma tipi sütunları olan binasının bulunduğu yoldan döndüğünde, direksiyondaki Brian'ın hali düşünceliydi. Bir yandan kalbinde tatlı bir heyecan hissediyorken, öbür yandan da yıllarca kıramadığı kabuğunu bu gece kırmış olmasından dolayı biraz geriliyordu. Kolunu camdan dışarı uzatıp, eline karşı esen o tatlı ve iç okşayıcı rüzgârı, avucunun içinde hissetmeye çalıştı.

Araba, sağında ve solunda bahçeli, müstakil evlerin olduğu yolda, Brian'ın evinin bulunduğu sokağa usulca ilerlerken, gecenin muhasebesi çoktan emekli ajanın kafasında başlamıştı.

İlk kez… Natalie'nin bu dünyadan göçmesinden bu yana ilk kez, biri onu öpmüştü. Sanki Philadelphia'dan farklı biri olarak eve dönüyordu. Hâlbuki her şey başta normal başlamıştı. Evet, Stacey'le vakit geçirmek hoşuna gidiyordu. Ara ara buluşmalar Brian'a iyi geliyordu belki ama bu akşamki buluşma tamamen farklıydı.

Stacey'nin ısrarı üzerine bu akşam Philadelphia'da güzel bir akşam yemeği yemişlerdi. Gece olağan huzurunda başlamış ve öyle de devam etmişti. Ta ki Stacey'i eve bırakana kadar…

Araba, *Saint's Paul Roman Catholic Church'* ün karşısındaki evin önünde durduğunda, Brian bir süre kendisine derinden bakan kadının sessizliğini dinlemişti. Çok şey anlatan o suskunluğu Stacey bozmuştu. Brian'a, ''Çok güzel bir akşamdı. Yemek

için teşekkür ederim,'' deyip tam arabadan inmek üzereyken, ela gözleriyle ona bir kere daha bakmış ve usulca yaklaşıp, Brian'ın dudaklarına zarif bir öpücük kondurmuştu. O anda ne yapacağını bilemeyen Brian, tam bir duygu karmaşası yaşamıştı. Ve o karmaşa Stacey'nin evinden bu yana devam ediyordu.

Volvo, Brian'ın evinin önüne geldiğinde yavaşlayıp durdu. Brian bir süre hiçbir şey yapmadan arabada öylece oturdu. Stacey, o öpücüğü sadece Brian'ın dudaklarına kondurmamış, ruhuna, kalbine ve hatta hayatına da kondurmuştu. Bunları düşününce Brian'ın yüzünde naif bir gülümseme belirdi. Bir şeyler tekrar mı canlanıyordu hayatında? Yaşamı anlam mı kazanıyordu? Mutluluğu yeniden tadabilir miydi ki? Kafasında beliren tüm bu sorular Brian'ı heyecanlandırmıştı ama bunların cevabını arabada otururak bulamayacağı da kesindi.

Kontağı kapattıktan sonra arabadan indi ve bahçesinin ortasındaki taşlık yoldan yürüyerek iki katlı müstakil evinin kapısına vardı. Kapıyı açıp içeri girmesiyle ceketinin cebindeki telefonun titremesi bir oldu. Telefonu çıkarıp ekrana baktığında tebessüm etti. Ekranda yazan ismi çok iyi tanıyordu. *Dylon Evans*.

Hergeleyi özlemişti.

Ceketini portmantoya astıktan sonra salona geçti. Tekli koltuklardan birine oturup, eve girdiğinden beri elinde çalmaya devam eden telefonu açtı.

''Ne kadar çabalasan da faydası yok! Sen aşağılık, beyaz bir Anglosakson'sun! Ve bu gerçeği Fransız teyzen bile değiştiremez."

Brian'ın bu sözüyle neredeyse ömrünün ikinci yarısını beraber geçirdiği arkadaşı Dylon'ın kahkahayı basması bir oldu.

''Beni kıskandığını itiraf et Brian. Asil olmam zoruna gidiyor, biliyorum.''

Dylon'ın neşeli tavırlarını bir hayli özlemişti. Aslında onu kıskandığı da doğruydu. Ama bunun sebebi, annesinin Fransız asıllı olması ve Dylon'ın da sürekli, ''Benim anne tarafından soyum 16. Louis'e dayanıyor'' demesi değildi.

CIA hizmetinde, yıllarca beraber görev yapmışlardı. Ürdün'de, kısa bir dönem Irak'ta ve Ortadoğu'da son görev yerleri olan Lübnan'da birliktelerdi. İran-Irak savaşının son demlerini, Halepçe'de Kürtlere yapılan zulümleri, Saddam'ın Kuveyt'i işgali

derken onlarca trajedi görmüşler ve hatta süreçleri yönetmişlerdi. Onca zorlu ve sıkıntılı dönemlerden geçmelerine rağmen, Dylon hep neşesini korumuştu. Brian içinse aynısını söylemek zordu. Ortadoğu; onun neşesini, mutluluğunu almıştı. Ailesini almıştı.

Dylon, Brian'ın yaşadığı tüm bu acılarda yanında olan, ona omuz veren tek kişiydi. Natalie'nin de 2008'de lenf kanserinden ölmesiyle birlikte Brian'ın, Dylon'dan başka kimsesi kalmamıştı. Servis ve özellikle "pislik herif" diye tabir ettikleri patronları, ikisinin üstünü çizdiğinde bile Dylon onu satmamıştı.

"Bu herif, Selefileri fonlayan Suudlardan para alıyor. Örtbas ediyor orospu çocuğu!'' dediğinde ona inanan ve arkasında duran tek kişi Dylon'dı. Ama o zamanlar Afganistan'da onların (Selefilerin) adı, Ruslara karşı savaştıkları için "Mücahit" olmuştu. Ne tesadüf ki aynı adamların 2001'de kuleleri indirmesiyle Amerika terörizmle tanışmıştı. Brian, o görüntüleri izlediği sırada Langley'de Karşı-İstihbarat Merkezinde görev yapıyordu. Bu durum karşısında Dylon'ın söylediği o kinayeli sözü hiç unutmamıştı. "Ve artık din savaşları çağına girmiş bulunuyoruz. Pentagon'daki çocuklar bizi tebrik etmeye gelmeli. Ne de olsa cep harçlıklarını garanti altına aldık!''

Yaşadıkları tüm o dönemlerden sonra ikisi de 2012'de CIA'den emekli olup, sivil hayata geçiş yapmışlardı. Dylon, kendisini oyalayacak bir ton iş bulurken Brian derin bir boşluğa düşmüştü. Yol arkadaşının da önerisiyle askeri okulda ders vermeye başlaması, onu biraz olsun oyalıyordu. Ve tabii bir de Stacey…

Dylon, Fransa'ya gitmeden Stacey'le tanışmış, Brian'a bu kızı "kaçırmamasını" tavsiye etmişti. Brian bu tavsiyeye uymuştu uymasına da aralarındaki ilişkinin adını koyma konusunda hep bir çekincesi vardı. Fakat bu akşam Brian için farklı gelişmişti ve Dylon'la paylaşması, onun da fikrini alması iyi olurdu. Ama önce arkadaşının durumuyla ilgili merakını gidermeliydi.

''Açıkçası zoruma giden bir şey varsa o da üç ay önce gittiğin Marsilya'dan hala bir Fransız şarabı göndermemiş olman. Göt herifin teki olduğunu söylemiş miydim?''

Dylon, arkadaşının ona sitemini haklı buldu.

''Sahi bir de o mesele vardı değil mi? Tamamen aklımdan çıkmış. Sana sözüm hala geçerli, buradaki işleri bir yoluna koyayım.

İlk iş o meseleyi halledeceğim.''

Brian, Dylon'ın bu cevabından, arkadaşının Marsilya'daki işlerinin yolunda gitmediğini anladı. "Ne oldu, ters giden bir şeyler mi var? Butik otel işiyle mi alakalı?''

Brian, arkadaşının Marsilya'da kalma sebebi olan butik otel projesinden bahsediyordu. Dylon, üç ay önce vefat eden teyzesinin cenazesi için gittiği Marsilya'yı nedense çok sevmiş ve orada kalmaya karar vermişti. Brian, kardeşi gibi gördüğü dostunun bu kararını duyduğunda ilk önce şaşırmış, ama sonra Dylon'ın "anormal" kişiliğini göz önüne alınca, kararı "normal" karşılamıştı. Arkadaşının, hayata diklenen, maceraperest yanını oldu olası severdi. Dylon, zorlukları gözünde büyütmediği gibi onları, sadece aşılması gereken basit engeller olarak görürdü. Fakat şu anki ses tonu aksini söylüyordu.

''Otelle alakalı olarak Fransızlar sıkıntı çıkarıyor. Ruhsatı vermek için bir sürü prosedür uygulatıyorlar. Beklediğimden maliyetli oldu bu iş. Bir de şu herifler…''

''Hangi herifler? Ne herifleri?''

Dylon'ın suskunluğundan, Brian'a bahsetmek istemediği "başka" bir sorun olduğu belliydi.

''Brian, biz senle kaç yıl hizmet verdik kuruma?''

Bu soruyla birlikte Brian, arkadaşının kesinlikle bir derdi olduğunu anladı. ''Ben 25, sen 23 yıl. Neden sordun?''

''Evet, sen benden kıdemliydin ve hatta üstümdün. Belki de tamamen kuruntu bilemiyorum ama eğer birbirinden farklı üç adamı, bir hafta içinde, sırayla otelin yakınlarında görüyorsan…''

Dylon'ın yarım kalan sözünü, Brian'ın kesin bir dille, ''Takip altındasındır!'' diye tamamladı.

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu. Derince nefes alıp vermesi, Dylon'ın moralinin bozulduğunu gösteriyordu.

''Brian, bizimki olabilir mi?''

Arkadaşının kimi kastettiğini anlayan Brian, "Öyle olsa seni değil, beni takip ettirirdi,'' dedi. ''Pandora'nın kutusu ben de biliyorsun. Onun işi olduğunu sanmıyorum.''

''Peki, ayağına bastığımız birileri oldu mu?''

Brian, arkadaşının bu sorusuna kısa ama acı bir gülüşten sonra cevap verdi. "Ayağına basmadığımız birileri oldu mu, diye sor-

man lazım. Herkes olabilir. Eğer iş ciddi diyorsan orada savunmasız pozisyondasın. Çık gel buraya.''

"Bilemiyorum dostum, belki de DGSE (Fransız Gizli Servisi) kendisine göre önlem alıyordur. Her ne kadar emekli olsa da istihbaratçı hep istihbaratçıdır. Şu otel işini koşturmamın altında bir şeyler aramış olabilirler. Neyse, beni boş ver, ben başımın çaresine bakarım bir şekilde. Ben aslında seni merak ettiğim için aradım."

Dylon'ın huzursuzluğunu bir anda üstünden atması, Brian'ı rahatlattı. Eski arkadaşı, kendisini bırakıp şimdi de onla uğraşmaya başladı. "Ne durumdasın, derslere devam ediyor musun? Kaptan Amerika'lar ne âlemde? Bu arada… Onu sormalı mıyım? Ya da ortada sorabileceğim bir durum gelişti mi?"

Stacey'i sorduğu açıktı. Brian da aslında Dylon'la bunu konuşmak istemişti ama oteldi, takipti derken konu araya kaynamak üzereydi. Neyse ki Dylon ona bu fırsatı vermeden sordu, çünkü arkadaşının ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordu.

''İyiyim Dylon, her şey yolunda, okuldaki çocuklar da dediğin gibi çok fazla Marvel izleyen tipler, ama bir şekilde gerçekleri öğrenecekler. Diğer mevzuyla ilgili ise… Sanırım, yani nasıl desem, galiba bugün bir ilişkiye başladık ya da onun gibi bir şey işte. Ama bir yanım hala geri duruyor. Doğru mu yapıyorum bilmiyorum. Elli üç yaşından sonra tekrar ikinci bir hayata başlanabilir mi? Natalie…''

Dylon, aniden sözünü kesti.

"Natalie öldü Brian… 2008'de hastalığa yakalanarak öldü. Biliyorum Adam'ın kaybından dolayı yaşadığı acı onu hasta etti. Ama kendini suçlamayı bırak artık. Natalie'nin canı ne kadar yandıysa, senin de o kadar yandı. Sadece o değil, sen de evladını kaybettin. Üstüne bir de karını kaybettin. Ancak hayat devam ediyor eski dostum. Eminim ki Natalie de senin mutlu olmanı isterdi.''

Dylon, Brian'a karşı ilk defa bu kadar net konuşmuştu. Duydukları karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. "Onla, yani Stacey'le sonuna kadar gitmemi mi isti…''

''Evet Brian evet! Geçmiş, geçmişte kaldı birader. Natalie'yi seviyordun ve sevmeye de devam edeceksin. Ama buraya gelmeden önce beni Stacey'le tanıştırdığın günü hatırlıyorum. Kızın sana nasıl baktığını gördüm. Farkında olmasan da sende ona il-

giyle bakıyordun. Unutma patron… Tutkulara karşı verilen gurur mücadelesinde, zafer yoktur. Kaybedilen zamanlar vardır.''

Dylon'ın bu yüreklendirici konuşması Brian'a çok iyi geldi. Gerçekten artık Stacey'e karşı açık olması gerektiğinin farkındaydı. Ama Dylon gibi bir delinin iteklemesine de ihtiyacı vardı. Ruhunda her gece açılan yarayı belki de Stacey kapayabilirdi. Geçirdiği trafik kazası sonrası, Brian'ın kolundan çıkardığı cam parçaları gibi yüreğine saplanmış olan oğlunun ve karısının acısını da çıkarabilirdi.

Brian, arkadaşının umut dolu sözlerine odaklanmışken, Dylon, bir anda konuyla alakasız bir şey söyledi. ''Yüce İsa aşkına, kamyoneti koydukları yere bak! Nasıl çıkacağım şimdi buradan? Lanet olası herifler!''

Arkadaşının ne dediğini anlamayan Brian, ''Dylon, her şey yolunda mı? Neredesin?'' diye sordu.

''Senle konuşurken bir yandan arabaya yürüyordum da park ettiğim yerin dibine kamyonet çekmiş herifler. Şimdi işin yoksa git kamyonetin sahiplerini ara. Sikeyim böyle işi! Neyse patron, dediklerimi unutma. O kızı sev! Bir ara yine ararım. Şu şarap meselesini de unutmuş değilim. Otel işinin icabına baktıktan sonra en alasını göndereceğim. Ne de olsa en sevdiğim götveren sensin.''

Brian'ın özlediği samimiyeti hissetmesi ona güven verdi. *Yalnız değilim…*

Yatak odasına çıkıp kıyafetlerini bile değiştirmeden yatağa öylece uzandı. Deniz mavisi gözleri tavana bakarken, aklından sevdiği insanlar geçiyordu. Natalie, Adam, Dylon, Stacey…

Silüetleri tek tek gözünün önünde beliriyordu. Eski dostunun dediklerini tekrar etti. ''Geçmiş, geçmişte kaldı.''

Gerçekten öyle miydi? Yıllar sonra mutluluk tekrar ona uğrayacak mıydı? Ruhunu kaplayan gece, aydınlığa çıkacak mıydı? Hepsinden çok daha önemli başka bir soruyu mırıldandı.

''Ben geçmişin peşini bıraktığımda, geçmiş de benim peşimi bırakacak mı?''

11. BÖLÜM

15 Mart 2015
Marsilya / Fransa, Saat 06.32

Millard, havanın serin olabileceğini düşünerek kazağını giyip çıkmıştı. Ve karşılaştığı manzara onu doğruluyordu. Mart aylarında Marsilya'nın havası ılık olurdu. Fakat geceleyin, hatta sabaha karşı saatlerde tam bir ayaz söz konusuydu. Bunu tahmin ettiği için sıkı giyinip evden ayrılan genç aşçı, seri adımlarla dükkâna doğru ilerliyordu.

Parc Dominal'in merdivenlerini indikten sonra, liman tarafına yöneldi. Otuz metre sonra sağa dönüp Mairie de Marseille binasının sokağına girdi. Biraz daha yürüyerek eski liman sahiline çıktı ve sola döndü. Belediye binasından yüz elli metre ilerideki balık restoranına doğru yürümeye başladı.

Liman boyuna sıralanmış teknelerin olduğu sahil, gün içinde çok kalabalık olurdu. Marsilya Limanı, Akdeniz'in en büyük limanı olduğu için hem ticari hem de turistik gemilerin sık uğradığı noktalardan biriydi. Haliyle çok fazla ziyaretçisi ve bu ziyaretçileri ağırlayacak kadar da kafeterya, bar ve restoranı mevcuttu. Fakat şu an, Millard ve akşamdan kalma birkaç sokak köpeği dışında koca limanda kimsecikler yoktu.

Patronu Pierre, yarım saat önce kendisini aramış, restorandaki soğutma odasının çalıştığını söylemişti. ''Millard, siz çıkarken odayı kapamadınız mı?''

Millard şaşırmış, patronuna ne diyeceğini bilememişti.

''Olur mu efendim? Bugün stokları tükettik zaten. Şu anda odada hiçbir deniz ürünü yok. Dolayısıyla açık unutma ihtimali-

ALTI

"Tanrı, yoktan var etme yeteneğini kendine alınca, bize de var olanı yok etmek kaldı..." Soluksuz süren bir takip. Geleceğin önüne tüm gizemi ve korkunçluğuyla dikilen geçmiş. Bilinenin ve beklenenin aksine, okuru karşılayan 'Sarsıcı Gerçeklik'.

ALTI, sadece bir rakam değildir!

BATUHAN ERCAN

9 786057 946065